

"Un cap de setmana sense ... la meva ment"

Gairebé, en cada segon de la meua vida la meua ment té un paper protagonista. Així que aquest cap de setmana decideixo alliberar-me d'ella per viure en sintonia amb el meu cor, practicant el tant anhelat i parlat fluir.

Divendres al vespre. Deixo la ment a la pila de papers per destruir. Comença la meua aventura amb i des del cor. Passejo per Manresa just quan tanquen les botigues. Em deixo portar per la quietud dels diferents carrers quan encara hi ha les últimes llums del dia. Respiro i m'abraço! El primer ho faig sense adonar-me'n. Del segon, en prenc consciència. Ho assaboreixo com el millor dels plats del Ferran Adrià. Sento com des de dins el meu cos em criden: Ja era hora! Aquesta sensació de benestar m'ha portat a casa, m'ha nodrit el cor i em convida a viatjar tota la nit, descobrint el ventall de possibilitats de viure des del cor.

Dissabte. Són les set del matí. Tinc els ulls i el cor oberts per seguir tastant la dolçor de l'entorn. Els meus peus em porten a sortir de casa per veure com es desperta el dia. Pujo fins el Castell. Perdo la noció del temps. Veig com tota la ciutat es rendeix als meus peus. El meu cos em torna a cridar: Tens moltes coses que aportar al món! Segueixo el ritme del meu cor. Marxo a menjar una mica. A la tarda, m'assec al Passeig a veure passar el dia, sense pensar ni el que he de fer, ni com ni quan ho faré. Genial, la ment té el cap de setmana lliure!. Simplement m'observo i observo. Sense presses, sense angoixa i sense judicis. Guau! em sento transportada a un paradís. I la veueta em torna a dir: Ho veus com no cal marxar lluny per desconnectar? És fosc. Dedueixo que és tard. Em sento relaxada, tranquil·la i centrada. Fluint, fluint, arribo a casa. Menjo una mica. Escolto al llit que em convida a regalar-me, una nit més, allò que jo vulgui.

Diumenge. El vip del mòbil m'acaba de despertar. Obro un ull. Desconec l'hora que és i m'és igual saber-ho! La ment està fora de joc. Oblido els seus missatges: mira qui truca, pot ser important, l'has d'agafar, ... M'agraden les alçades i la natura. Aquest matí em deixo guiar fins Collbaix. Arribo a la bandera. Bec aigua. Descanso. Contemplo la comarca i gaudeixo de les vistes. De sobte, torno a sentir la veueta: El teu món s'acaba allà on tu vulguis! M'hi passo hores. Em sento a gust. Sola i acompanyada. Cansada i amb energia. És una barreja enriquidora. Començo el descens. Veig un esquirolet que camina lliure davant meu mostrant-me el camí no sé a on. El segueixo i arribo a una petita font. Contenta i agraïda. Em refresco. Torno a casa. Al girar la clau al pany, sento la veueta que em crida amb alegria: Ho veus que és fàcil fer el que vols! Una mica espantada, i molt esperançada pel que acabo de sentir, tanco la porta. Al tornar a girar la clau sento una veu seductora que em diu: Ja estic aquíiiiií, sóc la teua ment! Em quedo paralitzada. Respiro fons. Em dic segura de mi mateixa: el cap de setmana encara no s'ha acabat. T'estimo i m'estimo. Torna demà al matí. Ja negociarem com seguim convivint.

Feliç cap de setmana sense el que tu vulguis!!!